

[Erik Holst.]

har medført alvorlig arbejdsløshed i hvert enkelt medlemsland.

For det tredje har det europæiske billede som helhed ændret karakter — jeg tænker her både på udviklingen i Grækenland, i Portugal og i Spanien — siden sidste markedsdebat.

Det er vigtigt, at regeringen og folketin- get får lejlighed til at drøfte disse og andre betydningsfulde EF-problemer, så meget mere som der ikke i sidste folketings- samling var praktiske muligheder for at afse tid til en sådan markedsdebat, selv om jeg ved, at udenrigsøkonomiministeren udtrykte ønske herom.

Ministeren for udenrigsøkonomi (*Ivar Nør- gaard*):

Som ordføreren for forespørgerne netop har sagt, fandt folketingets sidste egentlige markedsdebat sted i januar 1974, og selv om der siden da har været flere markedspoli- tiske drøftelser i tinget i forbindelse med sær- lige spørgsmål som f. eks. ratifikationen af Lomékonventionen, er regeringen enig med folketingets partier om, at tiden nu er inde til at søge at gøre status og drøfte de linjer, vi ønsker lagt for den kommende udvikling.

Regeringen har i forbindelse med den bel- giske statsminister Tindemans' besøg for nylig udarbejdet og offentliggjort et fyldigt notat om regeringens syn på en lang række af de problemer, som EF står over for.

Siden Tindemans' besøg har der været af- holdt møde i Det europæiske Råd, der som bekendt er sammensat af de ni medlems- landes stats- og regeringschefer.

Jeg har derfor fundet det rigtigst at tage udgangspunkt i begivenhederne op til og omkring det møde, der fandt sted i Rom den 1.-2. december.

Der er ingen tvivl om, at der i alle med- lemslande består et stærkt ønske om at konsolidere og udbygge De europæiske Fæl- lesskabers samarbejde og måske først og fremmest at sikre, at Fællesskabet kan vare- tage medlemslandenes fælles interesser i en verden, som frembyder flere og flere alvor- lige og komplicerede problemer.

Konsolideringen er i den nuværende situa- tion ikke mindst vigtig. De store fremskridt forudsætter et bedre økonomisk klima. I øjeblikket prioriteres løsningen af nationale

problemer som arbejdsløshed og inflation højest. Mange medlemslande føler — med rette eller urette — at de i dag ikke har råd til de investeringer i fremtiden, som et ud- videt internationalt samarbejde indebærer. Jeg nærer dog ikke tvivl om, at den dag kommer igen, hvor udbygningen af det in- ternationale samarbejde atter rykker højere op på prioritetslisten. Der er simpelt hen et stigende antal problemer, der enten slet ikke eller kun ufuldstændigt kan løses på national basis. Det gælder ikke mindst beskæftigelsen og de internationale kon- junkturer.

Det er i denne forbindelse vigtigt at frem- hæve de gentagne forsikringer, som den bri- tiske regering har fremført om sin vilje til fuldt ud at yde sit bidrag til gennemførelse af Fællesskabets forpligtelser og målsæt- ninger. Den britiske regering har ikke lagt skjul på, at den som leder af det britiske Commonwealth betragter det som en særlig opgave for Storbritannien at arbejde for, at EF kommer til at spille en positiv rolle i bestræbelserne på at forbedre forbindelserne mellem udviklingslandene og industrilan- dene.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige et par ord i anledning af den offentlige debat omkring Storbritanniens holdning til EF's deltagelse i den forestående konference om internationalt økonomisk samarbejde — i daglig tale kaldet Nord-Syd dialogen.

Der har været fremsat mange kritiske ord om den britiske regerings ønske om at op- træde på egen hånd i denne konference. I Storbritanniens nuværende vanskelige øko- nomiske situation knytter der sig helt nat- urligt store forventninger til de fordele, man håber at få gennem udnyttelsen af de olierigdomme, der findes i den britiske del af Nordsøen. Det er derfor naturligt, at Stor- britannien tillægger udfordringen af EF's energipolitik stor vægt. Samtidig må det er- kendes, at det først på Det europæiske Råds møde i Rom lykkedes at opnå enighed om visse for Storbritannien væsentlige elemen- ter i en sådan energipolitik.

På denne baggrund må man hilse med til- fredshed, at det på mødet i Rom lykkedes at nå til et kompromis, som bekræfter Fæl- lesskabets evne til selv i vanskelige politiske situationer at finde en for alle acceptabel